

kunde have forstaaet, om man i hin Mellemtid fra Martsdagene af udstedte flere Love som endelige Love, uden at bryde sig om, hvorvidt Folkerepresentationen havde havt Leilighed, være sig gennem et raadslaende, være sig gennem et lovgivende Organ, til at udtale sig om en saadan Lov, og den Anskuelse har, som bekendt, havt sin vedvarende Repræsentant i Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning); men det er ikke skeet i nærværende Tilfælde, man har udstedt flere provisoriske Love, man har døbt dem som provisoriske Forordninger, og, hvis denne Daab skal have Noget at sige, saa betyder den netop, at de senere trænge til en Stadfæstelse. Nu har man jo netop forelagt os denne provisoriske Forordning, saa kan det dog virkelig ikke være Meningen, at man har forelagt den, for at vi kunde antage den, hvis vi vilde antage den, men, hvis vi ikke vilde antage den, saa kunde det ogsaa være det Samme, thi saa stod den ligesuldt ved Magt; det er, forekommer det mig, aldeles unaturligt. Jeg indrømmer jo visstelig, at der ikke her umiddelbart og ligefrem er Spørgsmaal om at anvende Grundlovens § 30, men jeg paastaar, at der er en saa fuldstændig Analogie, som der vel kan være, saa at, naar Regjeringen har forelagt os denne Forordning, være sig til Vedtagelse eller til Forkastelse, saa maa Betydningen af den forelagte provisoriske Forordning være den samme, som ellers ved foreløbige Loves Forelæggelse, til Vedtagelse eller Forkastelse. Jeg vil ikke gennemgaae de flere Exempler, som den ærede Rigsdagsmand nævnte, jeg vil holde mig til et enkelt, fordi jeg troer, at det enkelte er tilstrækkeligt. Den ærede Rigsdagsmand nævnte Frd. af 24de Marts 1848 og paaberaabte sig en Uttring af den ærede Justitsminister; jeg vil overlade til den ærede Justitsminister at udtale sig om sine Uttringer, hvis han dertil finder Anledning — jeg har dem ikke liggende for mig, men, forsaavidt jeg hørte dem, var der dog Intet i disse Uttringer, som var i Strid med den Mening, jeg tillader mig at forsvare. Jeg skal nemlig tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, saaledes som Tidenden om Forhandlingerne i Landstthinget udviser, har den

ærede Justitsminister, idet han forelagde et Udkast til en Lov om Pressens Brug, i Forbindelse dermed afleveret Exemplarer af de under 24de Marts 1848 og 8de Juli 1849 udgivne foreløbige Love, „som staae i temmelig nær Berøring med dette Udkast“, hedder det, som han har den Ære at forelægge. Altsaa, mine Herrer, denne provisoriske Forordning af 24de Marts 1848, som er udstedt førend Grundloven, den er behandlet af Justitsministeren paa samme Maade (Ret!), Jo, den er behandlet af Justitsministeren ved Forelæggelsen, som Tidenden viser, aldeles paa samme Maade, som de Forordninger, der udkom før Grundloven. Hvad er altsaa Grunden til, at man ikke paa særlig Maade har taget Forordningen af 24de Marts 1848 til 1ste, 2den og 3die Behandling og oversendt den til os? Ganste simpelt den, at der var forelagt en Lov, der skulde afløse denne Forordning, og i hvis sidste Paragraph der stod, at alle hidtilgjældende Anordninger vare ophævede. Om det nu er en aldeles streng Form, som er iagttagen ved Forelæggelsen af denne provisoriske Forordning af 24de Marts 1848, det skal jeg ikke indlade mig paa, men jeg troer, at det fremgaaer af en ganske jævn og ligefrem Opfattelse af disse Forhold, at Frd. af 24de Marts 1848 er udstedt og forelagt som foreløbig Lov, ligesaavel som Loven af 8de Juli 1849; der kan saaledes ikke af den Maade, hvorpaa den provisoriske Forordning af 24de Marts 1848 er forelagt, sluttes Noget, som skulde stride mod en naturlig Anvendelse af Grundlovens § 30. Jeg skal tillade mig at tilføie, at det er min bestemte Overbeviisning, og jeg skulde næsten ogsaa troe, at Udvalget i Trykkesfrihedsagen maatte have den samme Mening, at, hvis det ikke skulde lykkes os at faae Trykkesfrihedslovsforslaget ophøiet til Lov, saa vil det være vor Sag itide at andrage paa en Stadfæstelse ved en Lov af den provisoriske Forordning af 24de Marts 1848, og, skulde der heller ikke være Tid dertil, fordi man stufedes med Hensyn til Tiden, da Saadant skulde kunne føres igjennem, da var altid det tilbage, hvad der staaer Justitsministeren frit for at gjøre, paany at